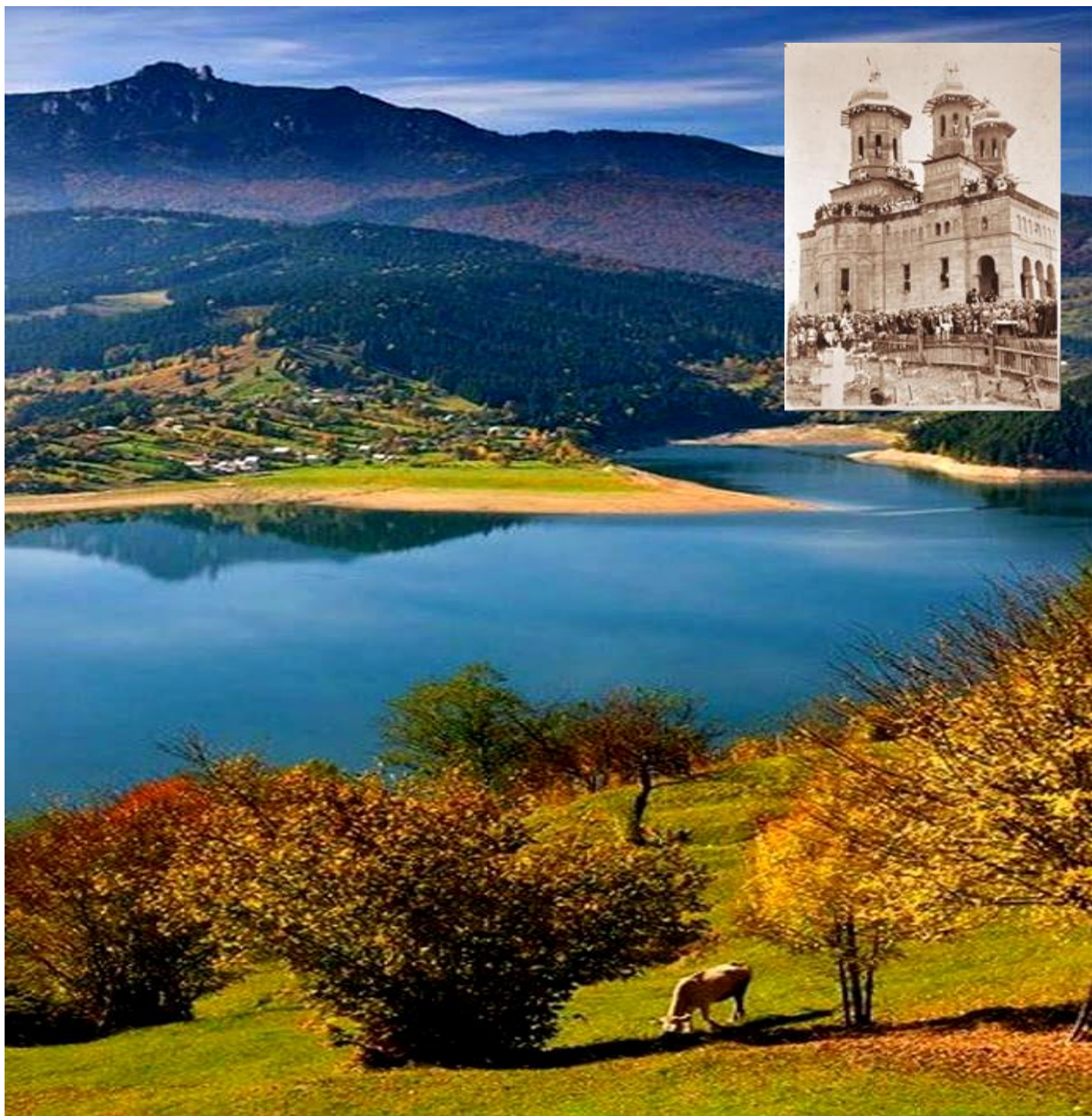

ECOUL HANGULUI

ANUL IX, NR. 33

Director: LILIANA PÎNTEA

Toamna

*Toamna s-a întors la noi
Alintând copacii goi,
Sub frunze ascunzând cărările
Și uscând, în grabă, florile.*

*Către cerul plin de nori
Păsările pleacă-n zbor,
Codrul capătă culoare
Luând galben de la soare.*

*Drag anotimp minunate
Cât de mult te-am așteptat!*

Sergiu Topiceanu, clasa a IV-a Școala Hangu,
înv. Carmen Munteanu

Toamna

*Toamna, anotimp iubit,
La noi iarăși a venit,
Coborând, încet, din munte,
Aducând coșuri cu fructe,*

*Frunze multe pe cărări,
Păsări mii zburând spre zări,
Nori greoi, pe cerul lin,
Prin flori, încă un suspin.*

*Toamnă dragă, nici nu știi,
Cât te-am așteptat să vii
Să colorezi lumea toată
Cu bagheta-ți fermecată.*

*Să suni clopoțelul iară,
Să venim voioși, la școală.*

Luca Pricop, clasa a IV-a, Școala Hangu,
înv. Carmen Munteanu

”ECOUL HANGULUI”

*Revistă culturală și de istorie,
2018
Anul IX, numărul 33*

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

**Fondator și Director revistă,
LILIANA PÎNTEA**

Mediatizare:

Prof. Vasile Marcoci

Foto: sursa Internet

**I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878**

Telefoane de contact:

Liliana Pîntea – 0722936339

Gavril Lupu – 0233/257524

**Toate materialele publicate în această
revistă sunt protejate potrivit Legii nr.
8/1996, actualizată, privind dreptul de
autor și drepturile conexe.**

**Potrivit art. 206 Cod Penal,
responsabilitatea pentru conținutul
articolelor publicate aparține autorilor.**

ARIPI SPRE LUMINĂ

Rugăciune către Maica Domnului

„Împărăteasă, Maică a Împăratului Hristos, care prin tine s-a arătat să ne facă fii și fiice împărătești, ție aducem mulțumită pentru prea-multele bunătăți și acoperemântul și ocrotirea de văzuții și nevăzuții noștri vrăjmași, din veac și până în acest ceas.

Maică cea bună a lui Dumnezeu, înalță rugăciunile și cererile noastre la Înălțimea Sa cea vecinică, Cel fără de moarte Dumnezeu și Împăratul Hristos, pe care ai născut. Frica de Dânsul, Dreptul Judecător, a istovit toate puterile noastre și nu mai îndrăznim să-L chemăm pe El și să-L aducem rugăciune.

Călcat-am legea dragostei Sale, disprețuit-am chinurile Sale până la sânge pentru noi, rătăcit-am în țară străină, unde oamenii nu se osebesc de porci, nici hrana oamenilor de-a porcilor; L-am ocărât, L-am amărât, ne temem și ne ascundem de Dânsul precum Adam când a greșit în Rai. Și vedem acum că fără de minte am cugetat și fără de minte am umblat. Dar precum vinovatul nu îndrăznește a se ruga Judecătorului, ci caută pe cei apropiați Lui și-i roagă să mijlocească la Judecător, și noi, ca niște vinovați dintre cei mari, ca niște păcătoși dintre cei negri de păcate; ca niște nelegiuți și încă preacurvari, ca niște nebuni fără de minte, și încă nemaîntâlniți, nu avem îndrăzneală înaintea Sa, a Dreptului Judecător, ci venim la tine, Maica cea bună a Dreptului Judecător Hristos. Solește pocăința noastră și ale noastre rugăciuni, ca să te preaslăvim pe tine, precum părinții noștri care ție s-au rugat și de la tine bucurie au primit, și-au mărturisit și-au întărit aceasta cu pecetea multor biserici ridicate în cinstea ta.

Ție ne rugăm, Împărăteasă, Maică a Împăratului Hristos, du înaintea fiului tău, Dumnezeului și Mântuitorului nostru, aceste rugăciuni:

Iată-ne pe noi, Doamne, toți păcătoșii Tăi s, în duh și adevăr, închinându-ne celor sfinte ale Tale.

Iată-ne în cetatea cea sfântă a Ierusalimului, întru care proceau David și Prorocii întruparea Ta. Închinămu-ne Sionului Tău cel sfânt și ne rugăm Ție, iartă-ne pe noi și ne mântuiește. Amin.

Iată-ne în Nazaretul cel sfânt, întru care Preasfânta Maica Ta a primit Bunavestire a măritului Arhanghel Gavriil, cum că pe Tine Te va zămisli de la Duhul Sfânt și Împărat Te vei naște, a căruia Împărăție nu va avea sfârșit. Închinămu-ne și ne rugăm Ție: Iartă-ne pe noi, păcătoșii, și ne mântuiește.

Iată-ne în peștera Betleemului, unde oarecând închidea David oile neînțelegătoare și mieii săi, întru care Te-ai născut, Cuvinte al lui Dumnezeu, căruia s-au închinat Păstorii și Magii; acolo unde steaua a strălucit și a călăuzit către Tine, acolo unde îngerii cântau slavoslovie: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire, iată-ne și pe noi, păcătoșii, închinându-ne Ție și rugându-te: greșit-am, Doamne lisuse, iartă-ne pe noi și ne mântuiește.

Iată-ne pe urmele Tale, întru toate cetățile și satele prin care ai umblat, și ai propovăduit bunavestire a vieții vecinice, și ai lucrat minuni; sărutăm fiecare urmă a Ta, îți slăvim dumnezeirea și ne rugăm Ție: iartă-ne pe noi, păcătoșii, și ne mântuiește.

Iată-ne la râul cel sfânt al Iordanului, întru care Te-ai botezat, și la iezorul unde ai ales pescarii a fi Apostoli, și pe Thabor, unde Te-ai schimbat la față, și în Sion unde, la Cina cea de Taină, Împărțășirea cu Trupul și Sângele Tău o ai rânduit spre mântuire, și în Vithania unde pe Lazăr ai înviat, și în Biserica lui Solomon unde te-ai împotrivit făcătorilor de rele. Întru toate aceste locuri, ne închinăm Ție și pe Tine Te rugăm: iartă-ne pe noi, lisuse, Fiul lui Dumnezeu, iartă, iartă și ne mântuiește.

Iată-ne la înfricoșata Golgotha, pe care ai fost răstignit și cu patimi ai mărturisit arătarea Ta, și la mormântul dintru care ai înviat, și în Eleon, de unde Te-ai înălțat.

Pretutindenea ne pocăim de păcatele noastre, pretutindenea cu pocăință plângem.

Pe Tine Te slavoslovim și Ție ne rugăm: Doamne, iartă, miluiește și mântuiește-ne pe noi, păcătoșii Tăi.

Nimenea nu ne poate ierta de nu ne ierți Tu, căci am greșit Ție. Nimenea în cer și pe pământ nu ne poate mântui de văzutul și nevăzutul rău, fără de Tine, Doamne, căruia s-a dat toată puterea în cer și pe pământ. Greșit-am, iartă-ne, pentru rugăciunile preacuratei Maicii Tale și pururea Fecioarei Maria. Ție se cuvine slavă și slavoslovie, și puterea și stăpânirea și închinăciunea, de la toate neamurile și noroadele cerești și pământești, în tot veacul și în veci, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh. Amin!

Sfântul Ierarh Nicole Velimirovici

RĂZBOIUL PENTRU ÎNTREGIREA NEAMULUI ROMÂNESC

În 28 iunie 1914, în Europa începe un război care, la vremea aceea, a fost apreciat drept cel mai mare război din istoria lumii. Izbucnit în Europa, ca urmare a luptei dintre marile puteri pentru împărțirea lumii, pentru colonii, se va extinde și în alte zone ale lumii, fiind numit primul război mondial, adică un război la scară planetară.

Războiul a fost premeditat și, în vederea lui, puterile europene s-au grupat în două alianțe militare.

Prima dintre acestea cuprindea, inițial Imperiul German, Imperiul Austro-Ungar și Italia (Tripla Alianță), dar, la începutul războiului, aceasta din urmă, și-a declarat

neutralitatea, astfel că cele două rămase, erau cunoscute sub numele de Puterile Centrale. După izbucnirea războiului s-au adăugat Imperiul Otoman și Bulgaria.

A doua alianță militară cuprindea alte trei mari puteri europene și mondiale - Anglia, Franța și Rusia - denumită în epoca respectivă, Tripla Înțelegere (Antanta), la care au aderat, după începerea războiului, Italia, România, SUA, etc.

De specificat (întăresc) că, ceilalți vecini ai noștri, sârbii erau aliați ai Antantei - de altfel războiul întâi mondial a debutat prin atacarea Serbiei de către Austro-Ungaria - bulgarii și turcii (aceștia din urmă erau vecini ai noștri prin Marea Neagră) se situau de partea Puterilor Centrale.

Pentru România, ca stat de sine stătător, având în fruntea statului un rege (Carol I, descendent dintr-o dinastie germană și cu simpatii evidente pentru o alianță cu Puterile Centrale) situat între cele două alianțe militare, având teritorii locuite de români, atât în Imperiul Austro - Ungar, cât și în Imperiul Rus, situația era deosebit de delicată, la izbucnirea războiului, în privința opțiunii ce o va adopta față de război.

Situația era complicată și prin prisma faptului că și societatea românească cunoștea o divizare în segmente cu sentimente radicale, în ceea ce privește poziția pe care o va adopta România, în ce tabăra se va situa. Spun sentimente radicale, fiindcă au fost atitudini ale unor ofițeri și politicieni români care, și după ce România și-a stabilit atitudinea definitivă, s-au delimitat de poziția oficială și au simpatizat în continuare sau, chiar au trecut de partea puterii cu care eram în război.

Trebuie să amintim că era și o parte a forțelor politice care condamna, prin definiție, războiul ca mijloc de rezolvare a oricăror probleme litigioase între state.

România, ca stat, și poporul român, în majoritate, considera că, prin izbucnirea acestui război a sosit momentul favorabil și mult așteptat, pentru îndeplinirea idealului național-unirea tuturor provinciilor românești într-un singur stat - România Mare. Și pentru guvernul român de atunci - un guvern liberal, condus de un mare român - Ion I.C. Brătianu - exista dilema: de partea cărei tabere să se situeze România, luând în considerare că importante teritorii românești (Transilvania, Banatul, Bucovina, Maramureșul, Crișana,) se aflau în Imperiul Austro-Ungar, dar și o altă provincie românească (Basarabia) se afla în componența Imperiului Rus. Grea alegere, cu atât mai mult cu cât se știa că România avea un tratat de asistență cu puterile din Tripla Alianță (Germania, Austro-Ungaria, Italia), dar, în același timp, mulți oameni politici români erau împotriva unei alianțe cu Rusia fiindcă stăpânea Basarabia. Oricum, cele două tabere angajate în război, făceau presiuni asupra României, fiecare sperând într-o decizie favorabilă propriilor interese.

Pentru moment, în contradicție cu așteptările regelui Carol I, Consiliul de Coroană al României, întrunit la Sinaia, în data de 3 august 1914, a hotărât adoptarea unei atitudini de neutralitate. Va dura aceasta timp de doi ani de zile, până la 14 august 1916.

După declararea neutralității, survine moartea regelui Carol I (septembrie 1914). Urmașul lui la tronul României, regele Ferdinand, declară că va fi un rege al românilor și va sluji interesele românilor. Această

atitudine va încuraja tot mai mult ca opțiunile românilor să se îndrepte spre o alianță cu statele ce luptau împotriva Austro-Ungariei, ceea ce va căpăta consistență și realitate, prin încheierea unui tratat de alianță cu țările din Antanta și a unei convenții militare, țări care recunoșteau drepturile României, la încheierea păcii, asupra Transilvaniei, Banatului, Maramureșului și Crișanei, în schimbul participării României la război.

Urmare a tratatului, România își îndeplinește obligațiile luate, și intră în război împotriva Austro-Ungariei, la 14/15 august 1916. Campania armatei române din 1916 a debutat printr-un succes deosebit în Ardeal, ocupând toată secuimea, Brașovul, Sighișoara, Făgărașul ajungând și până la Sibiu. Succese au fost și în Banat.

Succesele armatei române din Ardeal au fost anihilate prin ofensiva armatei germane și bulgare în Dobrogea unde, la Turtucaia, armata română înregistrează o înfrângere dezastruoasă, pusă pe seama neîndeplinirii unor obligații ale aliaților, atât în ceea ce privește începerea unei ofensive militare aliate în Peninsula Balcanică, a întârzierii sosirii armatei ruse în Dobrogea, dar și a neprevederii statului major român. În cele din urmă, Dobrogea, lăsată, spre apărare, în grija armatei rusești, aliații noștri, este abandonată germanilor.

Pe frontul din Ardeal, armatele austro-ungare, întărite cu puternice unități germane, cu armament superior și cu superioritate numerică, înfrâng rezistența armatei române în bătălia trecătorilor, trec linia Carpaților, câștigă bătălia din trecători, înaintând spre București. Singurul loc unde armata română a respins atacurile dușmane, sub deviza „Pe aici nu se trece!” a fost la Oituz.

Atacați și dinspre sud - prin ofensiva armatei germane de la Zimnicea, sub comanda aceluși general german, încununat cu titlul glorios de „spărgătorul de fronturi”- Mackensen, armata română pierde și bătălia de la Argeș, lăsând deschis drumul armatelor dușmane spre București.

Armata română este înfrântă dar nu nimicită se retrage, în ordine, spre Moldova. Se retrag în Moldova și toate instituțiile statului la Iași, care devine capitala a ceea ce a mai rămas din România - Bucureștiul și toată Muntenia și Dobrogea ajungând sub ocupația germană.

Campania militară a României din 1916 a fost un dezastru. Cea mai mare parte a României a intrat sub stăpânirea Germaniei. Din România a mai rămas doar Moldova, unde s-au retras toate instituțiile statului și armata.

*

Retrasă în Moldova armata română va fi refăcută cu sprijinul unei misiuni militare franceze și întărită cu mijloace de luptă și armament modern. O parte a armatei apăra granița dinspre Austro-Ungaria, în pasul Oituz și pe toată granița Carpaților Orientali. Cealaltă armată asigura frontul în fața

armatei germane, pe linia Galați-Mărășești. Venise și armata rusă dar mai mult a creat probleme decât să fie de folos armatei românești.

În vara anului 1917, armata română a rezistat eroic la Oituz, iar cea din zona Mărășești, începe ofensiva care a dus la victoria de la Mărăști (iulie) și împingerea armatei germane înapoi. Victoria aceasta nu a putut fi valorificată, din cauza defecțiunilor provocate de armatele rusești, astfel că românii au trebuit să se retragă din teritoriile eliberate prin bătălia de la Mărăști și să renunțe la planul de a continua ofensiva împotriva armatelor germane

Tot în 1917, în august, armatele românești, obțin o mare victorie la Mărășești, oprind ofensiva armatelor germane care vizau ocuparea Moldovei, scoaterea României din luptă. O mare victorie a obținut și armata de la Oituz, prin oprirea ofensivei armatei austro-ungare, în 1917.

Prin victoriile de la Mărăști, Mărășești și Oituz, s-a păstrat ființa statului român și a armatei românești, condiții absolut necesare pentru eliberarea teritoriului ocupat și pentru înfăptuirea unirii tuturor provinciilor românești.

Victoriile din 1917 au asigurat păstrarea independenței României, continuitatea statală și păstrarea forței militare românești. Din păcate, evenimentele din Rusia - revoluția care a dus la înlăturarea țarului, apoi la cucerirea puterii de către bolșevici (comuniștii ruși), au determinat dezertarea armatelor rusești de pe front, retragerea ei, în dezordine și de pe frontul românesc, chiar conflicte între cele două armate, până atunci aliate. Noua putere din Rusia încheie armistițiul cu Germania și Austro-Ungaria, cu alte cuvinte scoate Rusia din război. Armata rusă din România se retrage în dezordine, prin Basarabia, unde se proclamase o republică moldovenească autonomă, în frunte cu Sfatul Țării, căutând să impună acolo, la conducere, organizații bolșevice. Sfatul Țării cheamă în ajutor armata română care, în ianuarie 1918, alungă bandele rusești, eliberează Chișinăul și toată Basarabia, creând condiții ca românii de acolo să-și hotărască singuri soarta.

Pentru România situația din Rusia, ieșirea Rusiei din război, a însemnat o catastrofă. Rămasă cu totul izolată de aliații ei - Franța și Anglia - singură în fața celor două mari imperii - Germania și Austro-Ungaria.

Neajutorată și în fața unor armate puternice pe frontul de est, România, părăsită de aliatul rus, este nevoită să încheie armistițiul (9 decembrie 1917) cu armatele germane și austro-ungare, apoi Pacea de la București, din mai 1918. Pacea impunea noi pierderi teritoriale pentru România și grele sacrificii economice, dar a fost necesară. Se menținea ființa de stat românească și armata română, care, în condițiile când Austro-Ungaria se va dezintegra, în octombrie-noiembrie 1918, când o armată franceză, prin Balcani, ajunge la Dunăre, iar Germania era înfrântă de armatele franceze, engleze și americane pe frontul de vest, România va denunța pacea de la București și reintră în război; armatele germane se retrag din România care, prin armata sa, va asigura condițiile pentru ca românii din celelalte provincii românești, să-și poată exprima în pace voința lor de unire cu România, în 1918.

Războiul susținut de România, în anii 1816-1918 și continuat în 1919, pentru români, nu a fost un război de cucerire, ci unul pentru eliberarea teritoriilor românești aflate sub stăpâniri străine, un război de întregire națională.

Sacrificiile au fost enorme, dar finalul a consemnat împlinirea unui ideal nutrit de veacuri-un singur stat românesc-România Mare.

Profesor de istorie, Gheorghe Drugă

RÂNDURI DESPRE STRĂMUTARE

M-am născut în satul Reteș, care se afla exact la nivelul Spitalului de la Hangu, dar pe celălalt mal al Bistriței. Pe linia tatălui, bunica mea era originară din Hangu, din familia Savin, iar bunicul Mihai Lazăr (erou căzut la Mărășești, în 1917) era din satul Audia. Tatăl meu, Gavril Lazăr, muncitor forestier ("la pădure", cum se spunea atunci) toată viața a dorit să-și facă o casă proprie, cumpărând în acest scop, un teren la Hangu, nu departe de spital, lângă locuința familiei Cerchez, dar strămutarea l-a obligat să-și schimbe planurile. Eu eram elev la liceul de la Borca în 1959, când a început strămutarea în masă a locuitorilor satului Reteș, însă tata nu s-a grăbit deloc cu evaluarea și strămutarea. Nu voia nici în ruptul capului să părăsească locul natal. El spunea că bătrânii satului nu au de gând să se mute în altă parte, iar la un pahar de vin la cârciuma din Gura Hangului mai zicea că el va bea toată apa care va ajunge la sat. Nu doar că le era enorm de greu să se desprindă de locurile unde s-au născut, au crescut și și-au întemeiat familii și gospodări, unii dintre ei mai știau și că a mai existat odată încă un proiect al acestui baraj, proiect cu care Dimitrie Leonida își încheiase studiile la berlin și obținuse diploma de inginer, dar atunci, deși au existat destule zvonuri, nu s-a materializat nimic. Așa că el, ca de altfel mulți alți hangani, trăgea nădejdea că și de astă dată nu se va face nimic, că nu vor ajunge banii la stat nici de astă dată. Însă în vara anului 1959, când a fost amenințat că dacă nu se mută, casa va fi dărâmată cu tractorul (un tanc prefăcut în acest scop în tractor), după o evaluare de răs, minimă, cam 17-18 mii de lei, care i-au ajuns doar pentru plata transportării casei demolate în grabă, totuși s-a mutat la Căciulești, comuna Girov, unde singura mângâiere era faptul că s-au mutat acolo mulți oameni din Hangu sau din Reteș, unii rude de ale lui. Și cum ar fi putut să aibă sufletul împăcat când satul lui drag a fost acoperit de ape și șters definitiv nu doar de pe fața pământului, ci și de pe hartă.

Nu s-a putut obișnui niciodată cu ideea că în urma lui au rămas ale nimănui terenurile de pe dealuri, fânețele gospodăriei, căci întotdeauna părinții mei țineau 12-14 oi, o vacă, 2 boi, cu care lucra tata la pădure, ceea ce îl obliga ca vara să cosească hectare de iarbă, pentru întreținerea animalelor peste iarnă. De mic copil, vara eu eram păstorul mieilor pe prundul din fundul Reteșului, care se întindea până aproape de satul Fârțagi. La începutul acestui prund, era o poiană frumoasă, un teren ca în palmă, acoperit cu iarbă, unde avea loc sâmbătă jocul (dansul) tinerilor (flăcăilor și fetelor) satului, la care, în calitate de muzicant era invitat Costică Sfâcnea (de loc, pare-se din Bistricioara) cu vioara lui, un bărbat cu ochii albaștri-albaștri, puțin cam zănic. Tot acolo se strâneau și jucau. fotbal tinerii satului.

După douăzeci de ani, la începutul anilor 1980, când am revenit odată la Ceahlău și am mers cu barca pe lac la pescuit, am văzut că biserica din satul Răpciune, care se afla nu departe de Pârâul Mare, nu fusese distrusă până la temelie, i se mai vedeau o parte din pereți, care ieșeau deasupra apei, căci atunci nivelul lacului scăzuse mult. Sunt convins că și sătenii de aici s-au împotrivit atât cât au putut, să nu le dărâme lăcașul lor drag, undee se rugau bunului Dumnezeu și cred, că, în pripă, nu au putut distruge total biserica. Cum am văzut și am auzit, și cimitirul satului a fost strămutat în totalitate, în satul Schit, lângă biserica nouă (și pe atunci încă neterminată).

Amintiri

Amintiri

Amintiri

Într-adevăr, pentru majoritatea sătenilor de la munte (adică pentru munteni), strămutarea forțată din locurile strămoșești la câmpie, în alte localități, a devenit tragedia a vieții lor, căci schimbarea modului de viață, a ocupațiilor, a sărbătorilor (hramului bisericii), etc. a lăsat răni adânci, de nelecuit pentru generațiile de atunci. În condițiile vieții de astăzi, când milioane de români părăsesc satele și orașele natale în căutare de lucru în alte țări, mulți părăsind definitiv țara, drama pe care au trăit-o mii de oameni acum 60 de ani pare un eveniment neînsemnat. Total greșită această impresie.

M-a impresionat, după ce am vizionat filmul "Hangu – lacrimi din adâncuri" străduință intelectualilor din Hangu, pentru a actualiza tragedia locuitorilor satelor de pe Valea Bistriței, forțați de regimul de atunci să-și părăsească locurile natale, locuri cu o bogată istorie. Rămân un admirator al straduintelor D-vs pentru ce faceți și alături și câteva fotografii ale dealurilor copilăriei mele.

Mihai (Mircea) Lazăr, prof. univ. dr. docent, Sankt-Petersburg, Rusia

N.B. *Îi mulțumesc domnului profesor universitar doctor docent, Mircea Lazăr, pentru promptitudinea cu care a răspuns rugămintii mele, aceea de a scrie pentru paginile revistei noastre despre anii copilăriei petrecuți la Hangu. Îi mulțumesc și colegei mele Iolanda Lupescu - Biblioteca Borca, care a înlesnit "întâlnirea" noastră. E o adevărată onoare pentru mine să cunosc Oameni de o asemenea valoare, care își au sorgintea la Hangu.*

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

O ZI ÎNSORITĂ DE TOAMNĂ

A treia fiică a anului pășise doar de câteva zile peste locuința mea. Oglinda cerului liniștit, doar cu câțiva nori pe el, acoperea chipul soarelui cu un văl de umbră. Știu că atunci când codrii împrumută din culorile soarelui, îmbrăcându-se în haine de sărbătoare, este deja septembrie. Anul acesta .este un septembrie tânăr, poposit într-o după amiază călduroasă, ce-mi umple sufletul de încântare.

Vorbesc cu toamna (de parcă n-aș avea ce face) despre minunatele schimbări din natură. Fructele din livezi au început ușor să prindă culoare, o culoare veselă și un gust dulce-acrișor. Frunzele, obosite de atâta soare, se dezlipesc ușor de pe crengi, zboară odată cu vântul și se aștern triste, în covoare aurii, sub copacii care le-au purtat de grijă toată primăvara și toată vara.

Printre frunzele rămase pe ramuri, păsările își cântă, îngândurate, ultimele triluri înainte să plece, vâslind pe albastrul cerului, în înălțimi, spre alte zări.

Un iz de busuioc și de dimitrițe îmi dă târcoale, în timp ce vorbesc cu toamna, iar câteva raze se arată, de peste dealuri, ca un ultim salut. Sunt atât de frumoase zilele însorite din septembrie! Nu vreau să mă gândesc la vremea mohorâtă, în care noiembrie își va arunca lacrimile peste flori ofilite, peste copacii goi, peste cuiburile părăsite, peste codrul desfrunzit și peste dealurile înfrigurate.

Îi spun toamnei că îmi doresc ca acest septembrie însorit să nu mai plece niciodată, iar ea, înfiorată, își aruncă în vânt, pletele de frunze.

Eliza Marc, clasa a VIII-a, Școala Hangu, prof. Carp Daniela

Tineri hangani, dincolo de hotarele țării

Confesiunea unei hangance, studentă în Danemarca

Motivația care stă în spatele scrierii acestui articol despre experiența mea de student în Danemarca este strict legată de faptul că vreau ca tinerii și copiii noștri frumoși din Țară Hangului să știe că au opțiuni nelimitate să își urmeze visurile. În 2018, într-o Românie care face parte din UE și ONU, într-un context mondial de globalizare și revoluție digitală, cred cu tărie că românii au șanse și oportunități nelimitate să își urmeze visurile și să își creeze o viață așa cum își doresc ei, fie că locuiesc în Hangu sau în Copenhaga.

Experiența mea de studiu în străinătate a început cu **Edmundo**.

Edmundo este o organizație care te ajută să contactezi facultățile din străinătate și îți pune la dispoziție informațiile necesare, pentru a avea un proces de aplicare eficient și mai simplu pentru cei ce își doresc să studieze în străinătate.. Facultățile din țările scandinave pun mult accent pe întreaga experiență din liceu. Dosarul de aplicare include foaia matricolă pe toți cei 4 ani de liceu, diplome și dovezi pentru activitățile extracurriculare, examene pentru a dovedi nivelul de cunoștințe în limba engleză, scrisori motivaționale și scrisori de recomandare de la profesori și, nu în ultimul rând, interviuri cu reprezentanții facultății la care aplici. Bacul în sine nu este extrem de important, așadar eu am fost acceptată la facultate înainte de a lua bacul.

Interviul este cel mai important pentru că după ce au văzut nivelul de cunoștințe, determinarea și implicarea în activități extracurriculare își doresc să vadă dacă personalității tale i se potrivește ce urmează. Ei știu mai bine că odată ajuns în Danemarca realizezi că în momentul în care pleci de acasă spre o altă țară trebuie să fii pregătit să devii adult peste noapte. Părinții nu te pot ajuta să îți găsești o locuință. Mătușa Maria nu te poate "angaja" să o ajuți peste vara la diferite lucruri ca să se asigure că ai bani extra de buzunar. În momentul în care aterizezi într-o țară nouă și nu cunoști pe nimeni, începi să înveți lecții prețioase. Înveți că tu singur/a poți să faci orice îți propui, că trebuie să muncești din greu și că trebuie să îți gestionezi timpul foarte eficient ca să reușești să mergi la cursuri, seminarii, evenimente realizate și organizate de facultate și în același timp să lucrezi ca să te întreții. Nu totul este glorios și distractiv, când ești student în străinătate.

Facultatea în Danemarca este gratuită și ai posibilitatea să primești și o bursa (SU), însă locuind într-o țară scandinavă este extrem de scump, iar opțiunea cea mai viabilă este să lucrezi în timpul tău liber. Să iei din timpul tău de socializare, relaxare și să îți gestionezi timpul de studiu eficient că să ai timp de muncă. Eu am avut norocul să am părinți iubitori care m-au susținut financiar în cea mai mare parte a primului an de studio, iar pentru asta le mulțumesc și le promit că le voi fi toată viața extrem de recunoscătoare. Eu am optat pentru un program cu diplomă dublă în Marketing Management și Inovație și Antreprenoriat. Doi ani am studiat într-un orașel mai mic pe nume Viborg și doi ani în Copenhaga. Stilul de studiu într-o facultate scandinavă este bazat foarte mult pe partea practică. Cele mai multe examene presupun utilizarea teoriei din clasă, pentru a pune lucrurile în practică și pentru a crea unui rezultat tangibil care trebuie să fie descris și analizat într-un raport și justificat, ulterior, în cadrul unui examen oral. În patru ani de studiu în Danemarca am cunoscut persoane din mai mult de 70 de țări și a trebuit să mă adaptez, să lucrez sau să studiez cu persoane care au culturi extrem de diferite. Până și cele mai simple noțiuni, cum ar fi noțiunea timpului este percepută foarte diferit de anumite națiuni. Colegii mei de studiu olandezi consideră că 5 minute întârziere, peste ora stabilită de întâlnire, este un gest nepolitic și că trebuie pedepsit, iar colegii mei argentinieni cred că 20 de minute întârziere este acceptabil. Înveți

Tineri hangani, dincolo de hotarele țării

extrem de multe lucruri despre alte culturi și despre tine, intrând în contact cu alte națiuni și de aceea cred că aduce beneficii nelimitate capacitatea de a vorbi alte limbi străine.

Copiii din Hangu, cărora, în momentul acesta, li se oferă posibilitatea de a avea lecții gratuite și timp pentru a învăța 2 limbi străine, trebuie să știe că viitorul lor depinde de dorința și determinarea lor de a învăța să vorbească alte limbi străine. Știind engleză sau alte limbi de circulație internațională, poți să te conectezi cu persoane din toate lumea, poți să contactezi organizații sau companii de pe orice continent, poți să îți faci prieteni și cunoștințe din orice țară de pe acest glob pământesc, poți să faci parte din proiecte internaționale și toate astea stând pe un pat din camera ta din Chiriteni, sau Grozăvești și folosind platforme online, cum ar fi Facebookul pe care oricum îl folosești în fiecare zi să vorbești cu prietenii tăi.

Ce-ar fi să folosești Facebookul să îți faci prieteni din Australia, sau din Mexic? Nu crezi că ar fi mai distractiv să joci Minecraft cu un prieten suedez care poate știe niște tip-uri bune, el fiind din țară în care jocul a fost creat? Internetul poate să fie cel mai bun prieten

al tău și cel mai înțelegător și deștept profesor, dacă îl folosești pentru lucruri constructive. În ultimii 4 ani am avut oportunitatea să călătoresc în mai mult de 10 țări. Fie în excursii de studii, cu scopul de a învăța academic cum alte țări procedează în anumite situații sau datorită curiozității mele personale. Am călătorit în unele dintre cele mai dezvoltate țări din lume cum ar fi Norvegia, la zone de conflict militar din Orientul Mijlociu cum ar fi Palestina (West Bank) și am descoperit că fiecare țară are problemele proprii mai mari sau mai mici. Cert este că suntem norocoși că în România nu este în conflict militar cu alte țări și că majoritatea drepturilor universale ale omului ne sunt asigurate.

La ce trebuie să lucrăm noi, românii, este să fim mai proactivi la nivel de individ și să ne rezolvăm problemele de la nivel local, împreună, fără să așteptăm ca guvernul, autoritățile locale sau chiar vecinul să ia inițiativa. În același timp cred că trebuie să învățăm să ne cerem drepturile mai mult, chiar zi de zi pentru că nu e normal ca autobuzul să vină 30 de

minute mai târziu după ora afișată, sau nu e normal să vedem pe cineva aruncând ambalaje pe jos și noi să nu reacționăm, deși știm clar că acele ambalaje au potențialul ca în timp să ne otrăvească copiii sau nepoții. Amenziile în România pentru aruncarea deșeurilor se întind de la 2000 de lei până la 5000 de lei, iar aceste amenzi sunt puse pentru a descuraja lipsa de inconștiență și poluarea provocată de aruncarea în natură/spații publice a gunoaielor.

Cred că trebuie să fim mai stricți unii cu ceilalți pentru a proteja binele comunității, naturii și bunăstarea viitoarelor generații, dar în același timp să fim mai toleranți și mai atenți la

nevoile altora.

Ce m-a învățat experiența mea de student în Danemarca este că viața este generoasă, însă depinde de noi înșine dacă reușim să vedem generozitatea ei și să profităm de oportunitățile oferite de secolul XXI.

Georgiana Mitronici

Interviuri

Interviuri

DE VORBĂ CU Scriitorul VASILE LUPAȘC

Prof. Ana-Maria Dîrțu

Dragii mei, pentru numărul acesta al revistei, l-am invitat din nou pe prietenul nostru, scriitorul Vasile Lupașc, să stăm de vorbă și să ne împărtășească gândurile și opiniile sale asupra unor curiozități de ale noastre. Îmi doresc din suflet (și știu că îmi împărtășiți și voi această dorință) să putem sta față în față cu acest om minunat și să ne lăsăm fascinați de harul său de povestitor. Vocea lui blândă și impunătoare în același timp ne va purta prin importante episoade istorice, care vor prinde viață în prezența domnului Vasile Lupașc. Este un scriitor extraordinar, care își pune în fiecare cuvânt câte o bucățică din sufletul lui mare și luminos, ajungând astfel la inimile fiecărui cititor.

- Mulțumesc că ați acceptat invitația noastră de a fi prezent din nou în paginile revistei. Câteva gânduri pentru cititorii noștri?

- Mulțumesc și eu! Sper să ne întâlnim curând!

- Știți că ne dorim din suflet să vă avem printre noi, să povestim, să învățăm lucruri noi și frumoase, să ne încântați cu harul dvs. de scriitor și povestitor. Când veți avea puțin timp liber, acceptați invitația noastră?

- Cu mare drag și bucurie!

- Suntem în an centenar; o mare sărbătoare pentru țara noastră, dar și pentru fiecare dintre noi. Cum vedeți dvs. acest eveniment și ce ne puteți spune despre el?

- Din punct de vedere organizatoric, este o sărbătoare imensă și...ratată! DAR! Cel mai important aspect al serbării centenarului încă se poate împlini. Ar trebui ca fiecare dintre noi să se unească cu Țara! Să facem un efort și cel puțin un an de zile să nu mai criticăm România cu fiecare ocazie. Nimeni nu ne hulește mai mult decât o facem noi înșine. De câte ori simțim nevoia să ne văităm de un aspect sau altul al societății românești, ar trebui să ne înghițim vorbele și să căutăm o soluție de a face să fie mai bine.

- Se pare că politica a acaparat toate scenele din viața României de astăzi și din păcate, oamenii ajung să ignore lucrurile care contează cu adevărat. Ce sfaturi le-ați da cititorilor noștri?

- Niciun sfat! Pentru că nu l-ar asculta! Cei care au făcut din România o ruină, nu pot asculta sfaturi de la cei care iubesc Țara. Sunt două tabere diferite.

- Comuna Hangu este în dublă sărbătoare: pe lângă Centenar, sărbătorim și faptul că biserica din Hangu împlinește 100 de ani. Considerați că Biserica joacă un rol important în destinul unui popor?

- Absolut! Nu putem explica marile evenimente ale istoriei fără a înțelege sursa puterii și a regilor noștri. Ori această sursă este credința în Dumnezeu, convingerea că fiecare dintre noi trebuie să își facă datoria față de Țară până la capăt chiar și atunci când șansele de victorie par nule. Doar atunci când noi am dat totul, pune și Dumnezeu „umărul” și minunile se întâmplă.

- Astăzi, mai mult ca niciodată, trebuie să ne iubim țara și să o ajutăm atât cât putem să se ridice. Ce sfaturi le-ați da tinerilor în acest sens?

disponibil la
www.legend-of-viat

Interviuri

Interviuri

- **Să înțeleagă că ei sunt România.** Țara nu este un concept abstract. Noi toți suntem România. Dacă noi suntem mai buni și mai responsabili în fiecare zi, România va fi o țară mult mai bine aranjată. Depinde de fiecare dintre noi.

- **De curând ați avut o nouă lansare de carte; la fel de minunată și plină de emoții ca și celelalte, căci așa ne-ați obișnuit. Vă rugăm să ne povestiți câteva lucruri despre captivanta carte și despre viitoarele proiecte.**

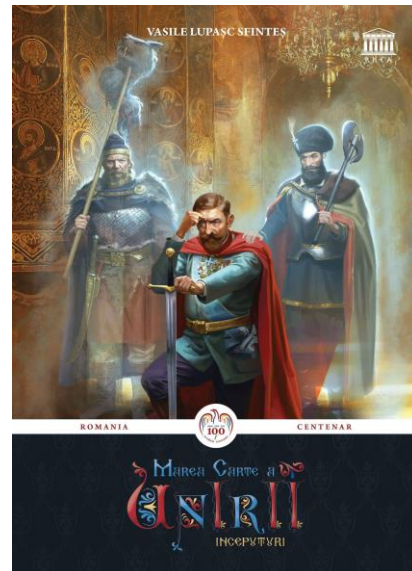
- Lucrarea prezintă extraordinara aventură istorică de la prima unire a triburilor dacice până la Unirea înfăptuită de către Mihai Viteazul și mai apoi la evenimentele care au marcat nașterea națiunii române, Unirea lui Alexandru Ioan Cuza și Marea Unire de la 1918. Bogat și inspirat ilustrată, Marea Carte a Unirii se adresează în primul rând copiilor, dar informația istorică o face deosebit de valoroasă pentru toate categoriile de vârstă.

- **Ce înseamnă pentru dumneavoastră "naționalismul" și dragostea de țară?**

- Cel mai natural sentiment. Este la fel ca și dragostea de mamă. Naționalismul trebuie trăit cu discreție și mai ales să excludă ura față de alte națiuni. Acela nu este naționalism.

- **Auzim diverse opinii, unele negative, altele pozitive, despre cum va arăta țara noastră peste câțiva ani. Care este părerea dumneavoastră?**

- Țara va fi bine! Am avut momente și mai dure în istorie și mereu ne-am revenit. Va fi bine!

Despre cărți

Despre cărți

Cărțile au suflet, iar sufletul e o carte!

Da...se vede bine, cărțile au suflet, au viață, au aripi și știu să și zboare. Cărțile sunt pline de frumos. Și da, sufletul meu e o carte nemuritoare, zi de zi în întregire. Cu fiecare clipă tot mai veselă, mai colorată și încântătoare

lubesc să citesc. lubesc cărțile și fiecare rând din ele. Sunt universul meu magic în care evaderez zilnic, cel puțin pentru două sau trei ore, timp ce îngheață și mă duce spre alte lumi. Cu fiecare carte zbor spre alte țărâni. Cu fiecare carte, vizitez alte lumi. Și mereu la contactul cu ele rămân uimită și fără cuvinte, ca în copilărie. Cu fiecare țărâm cunoscut, conștientizez că sunt atâtea lumi pe care le mai am de descoperit, că universul acesta e atât de minunat și complex și că o viața de om e doar un crâmpel din multitudinea de lumi nescrise.

Fără cărți ni s-ar usca sufletul. Căci se știe că atunci când două bucăți din univers se întâlnesc, fiecare dăruiește ceva. Cărțile ne dăruiesc cunoaștere, înțelepciune, energie, vitalitate, bucurie, frumos, iar noi, prin atenția ce le-o oferim, prin faptul că le alegem și le ținem în mâini, că trăim mii de emoții, că vibrăm cu fiecare rând și le transmitem asta, că le închidem cu bucurie și împlinire și poate pe unele dintre ele le îmbrățișăm, le dăruim recunoștință și astfel le dăm o parte din noi, ca să trăiască veșnic. Le dăruim eternitate, să existe dincolo de timp!

Sigur veți zice, cum putem face asta, căci noi nu suntem eterni. Simplu... Pentru că pe unele dintre ele le păstrăm, voluntar sau involuntar, în suflet. El este!

Andreea Neaună

SIMPOZION "DASCĂLI DE ALTĂDATĂ DE PE VALEA BISTRIȚEI"

A cincea ediție a simpozionului " *Dascăli de altădată de pe Valea Bistriței* " s-a desfășurat în această vară, pe 16 august, la Căminul Cultural Borca. Inițiativa acestor întâlniri aparține profesorului Dan Mihăilescu , de la Complexul Muzeal Neamț și a fost preluată de profesorul Paul Scripcaru, moderatorul întâlnirii.

Printre participanți s-au numărat absolvenți ai liceului Borca, profesori pensionari și activi ai școlilor Borca, Poiana Teiului, Farcașa, Grintieș, protopopul zonei - preotul Ionel Cuțuhan, preotul Nicolae Cojocaru, primarul comunei Borca, Geo-Ovidiu Niță. După rugăciunea oficiată de preotul protopop Ionel Cuțuhan, primarul comunei Borca, Geo-Ovidiu Niță a ținut o cuvântare de suflet despre dascălii

de odinioară. Au urmat aducerile-aminte despre profesorii Alice și Vasile Florea ce au predat la Borca în anii 60.

Doctorul Emanuel Nazaritean, președintele Uniunii Armenilor, filiala Roman, a prezentat-o pe profesoara Alice Florea. Profesorul Vasile Florea a intervenit telefonic în timpul activității, starea lui de sănătate nepermițându-i să fie prezent fizic. Foști elevi ai celor doi dascăli au depănat amintiri duioase, dar și amuzante despre ucenicia la liceul Borca de acum aproape jumătate de secol. A urmat profesorul Mihăiță Peptănariu cu un *laudatio* despre profesorul universitar doctor docent Mircea Lazăr, filosof, sociolog și politolog la Universitatea de Hidrometeorologie din Sankt Petersburg, fost elev al liceului Borca. Profesorul Mircea Lazăr a încântat apoi audiența cu un discurs savuros. Bibliotecara Iolanda Lupescu a prezentat-o pe educatoarea Silvia Iliescu, aducând în discuție date biografice neștiute dintr-un trecut dominat de frică, tatăl doamnei fiind deținut politic. Profesorul Paul Scripcaru a vorbit despre Gheorghe Dragomir, un dascăl uitat din Farcașa și despre folcloristul de valoare națională din Poiana Teiului, învățătorul Constantin Tănase-Teiu. Preotul paroh Nicolae Cojocaru a vorbit despre Marea Unire de la 1918.

Momentele artistice au fost susținute de Bianca Dahon, Camelia Todosia, Georgiana Ropotică și Bianca Teliuța. Studentul teolog Alexandru Buzdugan a expus lucrările sale în ulei. La sfârșitul întâlnirii s-a vizitat Centrul de Informare Turistică Farcașa și grădina " Orizont", unde s-a luat masa. Sponsorizarea a aparținut Primăriei Borca. După cinci ediții în care s-au făcut cunoscuți dascăli pe care lumea i-a uitat, dar care au făcut apostolat la școlile la care au predat, s-a ajuns la concluzia că biografiile trebuie adunate într-o carte .Astfel ,identitatea Văii Bistriței va fi, încă o dată, salvată.

Educatoarea Silvia Iliescu

Educatoarea Silvia Iliescu s-a născut pe data de 11 ianuarie ,1935, în familia pădurarului Constantin V. Ana ,în satul Sabasa. În familie au fost 5 băieți și 2 fete.Până la instalarea comunismului în Borca, la 1 ianuarie 1948, Constantin Ana a lucrat ca pădurar la Domeniul Coroanei Borca, ca șef pază vânătoare și pescuit, apoi în cadrul Companiei Goetz.La Borca, după desființarea Domeniului

Dascăli de altă dată**Dascăli de altă dată**

Coroanei, a apărut organizația PMR, a carei secretar era Vasile Vrânceanu, zis "Chiorul". Toți cei care au lucrat în slujba familiei regale au căzut în dizgrație, împreună cu familiile lor. Vrânceanu a făcut plângere penală la Securitatea proaspăt înființată, împotriva lui Costică Ana. Acesta locuia cu soția Casandra la cantonul Babșa. Când au venit securiștii, Costică Ana a fugit pe geam. Soția Casandra a fost lovită și fiind gravidă, a pierdut copilul. La rugămintea soției, s-a predat, a fost arestat în vara anului 1948 și dus la Penitenciarul Iași. A fost eliberat, apoi din nou arestat. Ultimul loc de detenție a fost la Gherla, unde, spunea istoricul Al. Zub, atunci student și tovarăș de suferință, s-a purtat ca un tată cu cei închiși în celulă, oferindu-le exemplul personal de supraviețuire.

Motivul arestării a fost agitație împotriva formei de guvernământ a RPR. Ca să i se piardă urma, 3 ani de zile Costică Ana a fost fugar, familia neprimind nici un semn de la el. A suferit în felul acesta, nevrând să-și expună familia pericolelor și vinovăției imaginare. Condamnarea a avut efecte dezastruoase asupra familiei: i s-a confiscat averea-50 de oi, 4 ha pământ, vaci, cai-, iar copiii au avut probleme la înscrierea la școlile pe care voiau să le urmeze. Doar doi dintre copii au reușit să absolve școala normală, Aurel, ctitorul și directorul școlii Sabasa și Silvia, prima educatoare a comunei Borca. Elevă fiind la Piatra Neamț, Silvia, pe atunci Ana, a urcat în autobuzul spre Piatra Neamț, împreună cu alți colegi. O Skoda neagră a barat drumul autobuzului, din ea au coborât fruntașii comuniști din familia P., au confiscat carnetele de UTM și i-au înspăimântat pe tineri. Oameni mici, neînsemnați și frustrați au dezlănțuit o prigoană împotriva tinerilor de pe Valea Bistriței, în perioada 1950-1955. Colega de cameră și bună prietenă a Silviei Ana, E. P. a fost exmatriculată de la școala normală pe motiv că părinții sunt chiaburi. Atunci, E. P. a scris un denunț împotriva Silviei Ana. Scrisoarea cu denunțul a fost ascunsă sub saltea, dar întâmplarea a făcut să fie găsită chiar de acuzată. Eliberat în 1962, în prima duminică după ce a ajuns acasă, la Căminul Cultural Borca a fost organizată o mare adunare populară, în care a fost prezentat fostul deținut politic Constantin Ana, ca un dușman al poporului și al clasei muncitoare. La această întâlnire a participat și nora lui C. A., înv. Aurica Ana.

Aceasta a fost atmosfera de teroare și de spaimă, în care a trăit Silvia Ana Ilescu. Ea a fost singura din familie care a umblat din pușcărie în pușcărie să afle vești despre tatăl său. Ea a fost și prevăzătoare, nevrând ca frații săi să fie observați și arestați. În 1959, ajutată de înv. Ileana Olaru, care era rudă cu ministrul justiției de atunci, Gheorghe Diaconescu, obține o audiență. Trei erau motivele audienței: teama de a nu fi expulzată toată familia în Bărăgan, redobândirea bunurilor confiscate- dintr-un exces de zel milițienii au luat și zestrea înv. Aurica Ana - situația incertă în care se afla Costică Ana și toți ai săi. Ministrul i-a spus: "Du-te fetițo acasă și să știi că nu o să-l condamne nimeni de 2 ori!" Silvia Ana Ilescu a trăit întâmplări înfricoșătoare, despre care se vorbea în șoaptă și pe care restul oamenilor din sat nici nu le bănuiau.

Cea mai mare izbândă a regimului comunist a fost să instaureze teroarea în rândul fruntașilor satelor și a familiilor acestora. La 1 septembrie 1954, Silvia Ana a început activitatea de educatoare. Prima grădiniță a fost pe locul actualului bloc al cadrelor didactice, apoi s-a mutat pe rând în

Dascăli de altă dată**Dascăli de altă dată**

cancelaria școlii, în internat, în primărie, la Ocolul Silvic. După amplasarea Căminului Cultural adus de la Ceahlău, grădinița s-a stabilit în două camere, în care astăzi funcționează biblioteca” Aurel Dumitrașcu” .Se lucra diferențiat cu un număr enorm de copii. În 1962, Silvia Ana s-a căsătorit cu înv. și directorul școlii Soci, Gheorghe Ilescu, el însuși fecior de chiaburi și de deținut politic. Avea vârsta de 27 de ani și până nu s-a clarificat situația tatălui său, nu a îndrăznit să se gândească și la ea. Căsătoria religioasă s-a desfășurat pe ascuns, în casa miresei, în prezența nașilor și a preotului Vasile Gheorghiasa. Tot de teamă, făcea parte din echipa de dansuri a comunei. Repetițiile se făceau la școala Sabasa, durau până la ora 24, iar Silvia Ilescu străbătea un lung și anevoios drum de acasă de pe Borca ,până la școală. Silvia Ilescu a obținut gradul 1 în învățământ și a fost mereu evidențiată. Chiar dacă s-au înființat grădinițe în toate satele, mamele preferau să-și aducă odraslele la grădinița din centru, la ” doamna Silvia” .

Era atât de dăruită meseriei sale, că se identifica cu instituția. I-am fost elevă doamnei Silvia și am adorat-o. Cu mintea de copil se văd altfel lucrurile, se percep fără menajamente defectele umane. Ea, pentru mine, era imaculată. Doamna știa să râdă, știa să improvizeze rolurile la teatrul de păpuși. Ea decupa, cosea, transforma toate cârpele în păpuși frumoase și sugestive. Versifica ușor. Nici acum nu știu dacă rolul meu de cățel în care trebuia să spun ” Când mă voi înfuria/ Și mă voi arăta? Fărăme te fac/ Și-ți vin de hac!” era creația ei, sau o strofă copiată dintr-o carte. Doamna ne învăța pașii unui dans popular care avea următoarele strigături: ” *Un genunchi/ Și-un papuc/ Și-i dau drumul/ Și mă duc*”. Ea a fost artistul desăvârșit în ceea ce făcea în clasă. Pentru că nu era angajatul bugetar care trata profesia ca pe o meserie, avea conștiința responsabilității și a misiunii sale. Atunci nu se puneau problema că nu avea bază materială, investiție în educație, autonomie, salariu mare. Materialele didactice erau confecționate de cei care predau. Salariile erau extrem de mici, dar nimeni nu se plângea .

Sentimentul datoriei și a lucrului bine făcut erau mai importante decât avantajele materiale. Doamna Silvia nu numai că educa, ea simțea iubire pentru copii, simțea că noi reprezentăm ceva pentru ea. Începutul grădiniței înseamnă și lacrimi pentru copiii desprinși din mâna mamei. Doamna Silvia, prin blândețea și sinceritatea ei, ne făcea, într-un final, să zâmbim. Pe lângă multe cunoștințe, avea o creativitate ieșită din comun și o capacitate de a transforma orice activitate în joc. Doamna era și protectoare, astfel mă recupera pe mine de pe malul Bistriței, unde fugisem după o dispută cu 2 fetițe, cosea rochița Anișoarei Alămăie, pentru că și-o rupsese într-un gard și trebuia să o tempereze pe mama care, lăsase baltă clasa ei și venise să mă pedepsească, după ce serviciile locale de contrainformații au anunțat-o că am fugit pe malul Bistriței. Doamna ne învăța și ne ajuta să ne îmbrăcăm când plecam acasă. Doamna împărțea pachetelele cu mâncare în pauza de masă și dădea să manânce și celor care nu aveau. Nu-i mare lucru, ar spune unii. Atunci de ce nu pot face toți meseria aceasta? Dacă a ajutat la formarea mea? Gustul pentru livresc ei i-l datorez. Poveștile, poezia teatrul au fost semințele aruncate într-un pământ roditor. Că toată viața am vrut să trăiesc printre cărți, de la grădiniță mi se trage. O boală necruțătoare cardiacă a ținut-o pe doamna Silvia departe de lume. După pensionare aproape că nu a mai ieșit de acasă. Nu a fost niciodată menajată. Deși se știa că este suferindă, era trimisă iarna să facă recensământ prin sat. La 14 iunie, 2017, s-a stins din viață.

A consemnat, bibliotecar, Iolanda Lupescu

Nuntă, 1955, "Vornicel" – Dumitru Bostan

